

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 р 21/2019
10.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Јасминка Станојевић, у правној ствари предлагача АА из Београда, ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4р број 22/19 од 10.06.2019. године, дана 10.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

І ЖАЛБА СЕ УВАЖАВА и ПРЕИНАЧУЈЕ решење Апелационог суда у Београду Р4р број 22/19 од 10.06.2019. године, тако што се:

Усваја приговор предлагача и утврђује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Првим основним судом у Београду у предмету П1 бр. 303/17.

Налаже се судији известиоцу у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 848/18 да предузме све радње које делотворно убрзавају поступак, ради његовог правоснажног окончања.

Обавезује се Република Србија да предлагачу на име трошкова поступка исплати износ од 18.000,00 динара, који ће бити исплаћен из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана од дана подношења захтева за исплату.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4р број 22/19 од 10.06.2019. године, одбијен је приговор подносиоца АА којим је тражио да се утврди да му је повређено право на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 број 848/18 и одбијен је његов захтев да се наложи убрзање поступка у овом предмету.

Против наведеног решења, предлагач је изјавио жалбу због свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача у смислу чланова 16. и 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“ број 40/15), Врховни касациони суд је, у поступку одлучивања о жалби, без испитног поступка, нашао да је жалба основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“ број 40/15).

Према утврђеном чињеничном стању стању, дана 29.11.2011. године, овде предлагач, као тужилац, поднео је тужбу ради накнаде штете због изостале зараде за период од 01.02.2007. године до 31.12.2008. године, ради накнаде штете за неисплаћени годишњи одмор и разлику накнаде штете за неискоришћен годишњи одмор за 2007., 2008., 2009., 2010. и 2011. годину, те захтев за уплату припадајућих пореза и доприноса. Пресудом Првог основног суда у Београду П1 број 5704/11 од 02.04.2015. године, одлучено је о тужбеном захтеву тужиоца, а против исте пресуде странке су изјавиле жалбу. Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 број 2857/15 од 13.12.2016. године, укинута је првостепена пресуда и предмет враћен истом суду на поновно суђење. На рочишту одржаном пред првостепеним судом 23.11.2017. године, донета је пресуда П1 број 303/17, против које су странке изјавиле жалбу, с тим што је тужени тражио доношење допунске пресуде у погледу компензационог приговора. Предмет је достављен Апелационом суду у Београду 13.03.2018. године и заведен под бројем Гж1 848/18. На седници већа одржаној дана 23.05.2018. године, донета је одлука да се у овој правној ствари отвори расправа и одређено рочиште за главну расправу за 03.10.2018. године. На овој расправи донето је решење да се спис врати Првом основном суду у Београду ради одлучивања о компензационом приговору и захтеву за исправку пресуде. Првостепени суд је донео допунску пресуду П1 број 303/17 од 28.11.2019. године, којом је одбио компензациони приговор, а против исте пресуде жалбу је изјавио тужени, док је тужилац доставио одговор на жалбу. Спис је, потом, враћен Апелационом суду у Београду 09.05.2019. године, када је заведен под новим бројем Гж1 11295/19, док је предмет Гж1 848/18 разведен као решен на други начин због протекла рока од три месеца. Расправа у предмету Гж1 11295/19 заказана је за 12.06.2019. године, а предложени рок за решавање предмета је три одржане расправе.

Полазећи од свега претходно наведеног, првостепени суд је, примењујући мерило прописано чланом 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, те имајући у виду члан 32. став 1. Устава Републике Србије, закључио да приговор није основан, посебно имајући у виду чињеницу да није прекорачен рок за поступање другостепеног суда прописан чланом 383. став 2. Закона о парничном поступку, при чему треба имати у виду и чињеницу да је Апелациони суд у Београду заказао расправу у овом предмету већ након протекла рока од два и по месеца од пријема предмета у суд.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда, не може се прихватити закључак Апелационог суда у Београду, да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року.

Наиме, није споран навод из образложења првостепеног решења да је од тренутка пријема предмета у Апелациони суд у Београду до дана већања протекло период од два и по месеца и да исти представља разумно прихватљив период за одлучивање, посебно имајући у виду одредбу члана 383. став 2. Закона о парничном поступку.

Међутим, независно од претходно констатованог, стоји и чињеница да је поступак у овој правној ствари инициран тужбом поднетом 29.11.2011. године, да се ради о спору из радног односа ради исплате зараде, који је по својој природи хитан и затхева хитно поступање, те да је у периоду од готово 8 година донета првостепена пресуда. У поновном поступку, након укидања пресуде, првостепени суд је донео пресуду 23.11.2017. године, али је пропустио да одлучи о свим захтевима странака, а затим и о предлогу за доношење допунске пресуде, што је условило одлуку Апелационог суда у Београду од 23.05.2018. године да списе врати Првом основном суду у Београду ради одлучивања о компензационом приговору и захтеву за исправку пресуде, што је првостепени суд и учинио доношењем допунске пресуде од 28.11.2018. године. Спис је, затим, изнова враћен Апелационом суду у Београду 09.05.2019. године, да би главна расправа у истом била заказана за 12.06.2019. године, а предложени временски оквир за решавање предмета је на три одржане расправе.

Код оваквог стања ствари, а посебно имајући у виду природу спора, целокупно трајање поступка пред првостепеним судом, те чињеницу да је пропустом првостепеног суда који није одлучио о свим захтевима странака и није донео допунску пресуду, период потребан за одлучивање о захтевима странака непотребно додатно пролингиран, оцена је овог суда да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року пред првостепеним судом.

Имајући све изнето у виду, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, усвојио жалбу предлагача и преиначио првостепено решење тако што је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Првим основном судом у Београду у предмету П1 бр. 303/17.

Такође, имајући у виду да је другостепени суд заказао расправу ради доношења одлуке о захтевима странака, те да је одређен временски оквир у смислу члана 383. став 5. Закона о парничном поступку, то изреком решења није утврђен период у ком је судија известилац дужан да предузме радње које делотворно убрзавају поступак.

Одлука о накнади трошкова предлагачу за састав приговора и жалбе од стране адвоката донета је на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредаба члана 153. став 1, члана 154. и члана 163. став 1. Закона о парничном поступку, а према Тарифном броју 13 Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката.

Судија

Јасминка Станојевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић